

*Kopia publikacji:
Polskie Towarzystwo Fotogrametrii i Teledetekcji
Sekcja Naukowa Stowarzyszenia Geodetów Polskich
60-lecie Polskiego Towarzystwa Fotogrametrycznego
Sesja Naukowa, Warszawa, 22-24 maj 1991 r*

Doc. Janusz WAPINSKI

1920-1982

**PRZEWODNICZĄCY POLSKIEGO TOWARZYSTWA
FOTOGRAMETRYCZNEGO W LATACH 1974-1982**

Janusz Wapiński, syn Romana i Władysławy z Omelańskich, urodził się w dniu 21 listopada 1921 r. w Kątach Węgierskich w gminie Nieporęt. (pow. warszawski). Uczęszczał do gimnazjum im. Lelewela w Warszawie, a następnie do gimnazjum im. H.

Sienkiewicza w Częstochowie, które ukończył w roku 1938. W tym samym roku został przyjęty do Liceum Mierniczego w Warszawie, które ukończył ze stopniem mierniczego w styczniu 1942 r.

W latach 1939-1942 pracował dorywczo przy pracach scaleniowych, a od kwietnia 1942 do sierpnia 1944 jako mierniczy w Urzędzie Ziemskim w Warszawie. Począwszy od 1940 r. brał udział w walce podziemnej z okupantem niemieckim w szeregach Kadry Polski Niepodległej, a następnie uczestniczył w Powstaniu Warszawskim jako żołnierz Armii Krajowej. W czasie Powstania Warszawskiego walczył w rejonie ulic Traugutta, Mazowieckiej, Jasnej, Świętokrzyskiej, placu Małachowskiego. Był między innymi członkiem grupy szturmującej słynny gmach PASTY, gdzie został ranny w obie nogi. W 1944 r. otrzymał stopień podporucznika, a we wrześniu 1944 r. przyznano Mu Krzyż Walecznych.

Po upadku powstania, od października 1944 r. przebywał w niewoli niemieckiej w Stalagu XI^B w Fallingsbostel, a po zakończeniu działań wojennych w obozie byłych jeńców wojennych w Bad Herzburg, skąd powrócił do kraju w marcu 1946 r. Od kwietnia 1946 r. do czerwca 1948 r. pracował w Biurze Fotogrametrycznym Głównego Urzędu Pomiarów Kraju, a od czerwca 1948 r. do kwietnia 1949 r. był zatrudniony w biurze Mierniczego Przysięgłego inż. Wacława Kłopotyńskiego w Grodzisku Mazowieckim i wykonywał prace związane z pomiarami miejskimi i regulacyjnymi. Od sierpnia 1949 r. do marca 1950 r. ponownie rozpoczął pracę w Głównym Urzędzie Pomiarów Kraju, tym razem w Biurze Technicznym.

W roku 1946 został przyjęty na Wydział Geodezyjny Politechniki Warszawskiej i w roku 1951 uzyskał dyplom inżyniera geodety i magistra nauk technicznych. Już w czasie trwania studiów, od roku 1949, J. Wapiński podjął pracę naukową i dydaktyczną w Katedrze Fotogrametrii Politechniki Warszawskiej, gdzie początkowo prowadził zajęcia z rachunku wyrównawczego, a następnie z fotogrametrii. W dniu 24 stycznia 1954 r. Komisja Kwalifikacyjna dla Pomocniczych Pracowników Nauki przy Politechnice Warszawskiej przyznała Januszowi Wapińskiemu tytuł naukowy adiunkta.

W dniu 9 października 1965 r. Rada Wydziału Geodezji i Kartografii nadała mgr. inż. J. Wapińskiemu stopień doktora nauk technicznych na podstawie rozprawy doktorskiej z zakresu zastosowań metod aerotriangulacji przestrzennej w opracowaniach wielkoskalowych. Z dniem 8 lipca 1970 r. Minister Oświaty i Szkolnictwa Wyższego powołał Janusza Wapińskiego na stanowisko docenta w Katedrze Fotogrametrii na Wydziale Geodezji i Kartografii PW.

Od roku 1957 Janusz Wapiński prowadził ćwiczenia i wykłady z fotogrametrii zarówno na studiach dziennych jak i zaocznych, a dodatkowo w latach 1963-1967 wykłady z fotogrametrii w Wyższej Szkole Rolniczej w Olsztynie, a następnie w Wojskowej Akademii Technicznej w Warszawie. Od roku 1952 do roku 1976, czyli przez 24 lata, prowadził także zajęcia w Technikum Geodezyjnym i w Pomaturalnej Szkole Geodezji w Warszawie.

Docent Wapiński od roku 1974 był kierownikiem Zakładu Fotogrametrii, a od roku 1977 do momentu przejścia na emeryturę w roku 1982, dyrektorem Instytutu Fotogrametrii i Kartografii. Docent Wapiński był promotorem 7 rozpraw doktorskich, z których cztery zostały zakończone. Pod Jego kierunkiem ponad 100 absolwentów Wydziału Geodezji i Kartografii wykonało prace dyplomowe z zakresu fotogrametrii. Był także recenzentem kilku rozpraw habilitacyjnych i doktorskich oraz kilku podręczników i skryptów.

Doc. Wapiński był współautorem podręcznika „Fotogrametria”, który został wydany przez Państwowe Wydawnictwa Geodezyjno-Kartograficzne w 1974 r.

Prace badawcze prowadzone przez doc. Wapińskiego były związane głównie z aerotriangulacją przestrzenną dla opracowań wielkoskalowych, z aerotriangulacją analogową z niezależnych modeli oraz z fotogrametrycznym opracowaniem rzeźby terenów płaskich. Równoległe do badań z zakresu aerotriangulacji doc. Wapiński brał udział w pracach katedry wykonywanych dla Pracowni Konserwacji Zabytków, a ponadto w ramach konsultacji był zapraszany przez Komendę Główną MO w celu badania i rektyfikacji autografu Wilda A-40 oraz prowadzenia szkolenia w zakresie wykorzystania fotogrametrii do rejestrowania wypadków drogowych.

Z uwagi na doskonałą znajomość całokształtu problemów fotogrametrii doc. Wapiński był zapraszany do opracowywania programów badań naukowych. Między innymi był współautorem programu rozwoju fotogrametrii dla celów nietopograficznych (1971), współautorem referatu na II Kongres Nauki Polskiej (1971) oraz współautorem programu badań z zakresu fotogrametrii na lata 1974-1980.

Za działalność dydaktyczno-naukową doc. Wapiński został trzykrotnie wyróżniony nagrodami Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki oraz wielu nagrodami Rektora Politechniki Warszawskiej.

Poza pracą naukową i dydaktyczną doc. Wapiński brał czynny udział w życiu społecznym uczelni. Przez dwie kadencje 1971-1973 oraz 1973-1975 był prodziekanem do spraw studenckich na Wydziale Geodezji i Kartografii PW. Od roku 1958 był członkiem Komisji Dyscyplinarnej dla pracowników nauki Politechniki Warszawskiej, a w latach 1970-1971 członkiem Rady Szkoły do Spraw Młodzieży. Przez wiele lat pracował aktywnie w Związku Nauczycielstwa Polskiego, pełniąc funkcje w Radzie Miejscowej i Radzie Oddziałowej ZNP w Politechnice. Był także członkiem Komisji Bytowo-Mieszkaniowej.

Od roku 1971 doc. Wapiński przez 6 lat był członkiem Komitetu Geodezji PAN, od roku 1973 był członkiem Rady Naukowej Instytutu Geodezji i Kartografii, a do roku 1977 członkiem Rady Geodezji i Kartografii.

Od chwili reaktywowania działalności Polskiego Towarzystwa Fotogrametrycznego doc.

Wapiński aktywnie uczestniczył w jego pracach. W latach 1974-1982 pełnił funkcję przewodniczącego Polskiego Towarzystwa Fotogrametrycznego. Uczestniczył w wielu sympozjach i konferencjach międzynarodowych. W roku 1956 brał udział w Międzynarodowym Sympozjum Komisji VI MTF w Pradze, gdzie wygłosił referat pt. „Możliwość zwiększenia dokładności aerotriangulacji przestrzennej na autografie A-5”. W roku 1976 uczestniczył w XIII Kongresie Międzynarodowego Towarzystwa Fotogrametrycznego w Helsinkach. W latach 1976-1980 był przewodniczącym grupy roboczej „Fotogrametria nietopograficzna” działającej w Komisji VI MTF, który przygotował konferencję poświęconą 50-leciu Polskiego Towarzystwa Fotogrametrycznego, która odbyła się w roku 1981 w Warszawie.

Za całokształt swej pracy naukowej i społecznej doc. Wapiński otrzymał wiele odznaczeń, m.in.: Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Medal X-lecia PRL, Złoty Krzyż Zasługi, Medal Komisji Edukacji Narodowej, złotą odznakę „Zasłużony dla Politechniki Warszawskiej”, złotą odznakę „Za zasługi w Dziedzinie Geodezji i Kartografii”, Odznakę Honorową SGP, Złotą Odznakę Honorową NOT oraz liczne odznaczenia resortowe.

Docent Janusz Wapiński był cenionym przez młodzież pedagogiem, a także wielkim przyjacielem młodzieży, z którą zawsze potrafił znaleźć wspólny język. Bardzo wielu studentów zwracało się do niego zarówno w sprawach naukowych jak i różnych problemów życiowych. Zawsze miał czas dla załatwiania takich spraw i w miarę swoich możliwości starał się pomóc każdemu. Ten kontakt z młodzieżą akademicką przerodził się potem w trwałe kontakty z absolwentami, którzy często odwiedzali Doc. Wapińskiego, prosząc Go o radę lub pomoc w sprawach zawodowych lub zwierali się ze swoich problemów osobistych.

Był człowiekiem o wielkiej kulturze osobistej i pogodnym usposobieniu. Cechy Jego charakteru sprawiały, że ze wszystkimi potrafił współpracować bezkonfliktowo, a w środowisku, w którym pracował lub przebywał zawsze potrafił załagodzić wszelkie nieporozumienia. Przez całe życie był prawdziwym Polakiem i człowiekiem wielkiego serca.

Adam Linsenbarth